

De politie moet juist wel discrimineren

Posted on 18 augustus 2021 by Paul Verburgt

De huidige burgemeester noemt Amsterdam de stad van de hoop, haar voorganger sprak over de stad van de liefde. Je moet toch wat als je het niet over de werkelijkheid wilt hebben!

Het Amsterdam van de werkelijkheid is een stad van geweld en verboden wapenbezit. Niet alleen onder de georganiseerde misdaad, maar ook onder 'jongeren'. Met alle gevolgen van dien. Het ene steekincident (ook zo'n verhulwoord) na de andere schietpartij (idem).

Niemand zal beweren dat dit een eenvoudig oplosbaar probleem is. Maar, wat je kunt doen, moet je doen. Zelfs al is niet elke maatregel 100 procent effectief.

Dat dus stemmen opgingen om in bepaalde stadsdelen preventief te gaan fouilleren, was nogal logisch. En goed te onderbouwen.

Verhulwoorden

Maar daar wil de zeer linkse meerderheid in de Amsterdamse gemeenteraad niets van weten, want dat leidt tot etnisch profileren. Oh wacht, dat is veel te kort door de bocht. 'We moeten de kans vermijden dat de schijn wordt gewekt dat anderen denken dat … ' Of zoiets. Laat de verhulwoorden rijkelijk stromen en je bent er.

Het Parool schreef dat de burgemeester veel waarde hecht aan preventief fouilleren en daarom haar poot stijf hield. Dat wil zeggen, ze wilde een – heel beperkte – proef doen. Niet wat je noemt een rotsvaste overtuiging.

Haar kennelijk bezwaard gemoed kreeg snel verlichting dankzij een initiatief van de fractieleider van de PvdA, Sofyan Mbarki, tevens woordvoerder veiligheid, jeugd en diversiteit. In zijn vrije tijd is hij ook nog lid van de Raad van Advies van de Politieacademie. Je zou zeggen, iemand die weet wat er op het terrein van geweld en verboden wapenbezit speelt en hoe de politie daarmee worstelt.

Van deze man kwam het idee om bij de proef burgers als waarnemers in te zetten.

Vrijwilligers

Hoera! riep Halsema en dus plaatste ze een advertentie. Aanvankelijk liep het niet storm, maar nu schijnt ze zo'n honderd gegadigden te hebben.

Hoe die precies gaan werken, is nog niet duidelijk. De proef gaat over een paar weken van start, maar daar komen ze vast wel uit. Een papieren werkelijkheid is snel gecreëerd.

De echte werkelijkheid zal zijn, dat zich achter de officiële burgerwaarnemers activistische BIJ1-achtigen met camera's zullen opstellen om de politie het werken onmogelijk te maken.

En van het een komt het ander: bereid u voor op tegen-waarnemers en op 'collega-jongeren' die hun maten komen helpen.

Het laat zich gemakkelijk voorspellen hoe personen die voor fouillering worden geselecteerd, zich zullen voelen en wellicht ook gaan gedragen.

Wantrouwen

Wat zal de burgemeester concluderen: preventief fouilleren leidt tot onrust en dus is de proef mislukt?

En als er geen deining ontstaat? Is de proef dan geslaagd of geeft dan het aantal in beslag genomen wapens de doorslag? En als dat aantal tegenvalt, ligt dat dan aan de fouillering als instrument of aan de voorwaarde dat alleen de vijfde passant mag worden gefouilleerd?

Je zult maar politieagent zijn en aan deze proef moeten meedoen! Op voorhand aangemerkt als potentieel racist, ingezet voor een door niemand gedragen experiment en voor de voeten gelopen door burgers die je eigen overheid op je afstuurt, waarschijnlijk omringend door demonstranten en relschoppers.

Oh, u denkt dat het allemaal wel zal meevallen?

Dan bent u waarschijnlijk net zo goedgelovig als de hoofdcommissaris van Amsterdam, Frank Paauw.

Die mompelde verhulwoorden als transparantie en verantwoording afleggen en voegde zich in het gareel.

In een interne mail schrijft hij: ‘Ik heb de kennis, kunde en professionaliteit van collega’s hoog zitten, vertrouw daar ook iedere dag op en dat mag gezien worden. Meekijken kost weinig, maar levert veel op. Het laat zien dat wij transparant zijn en niets te verbergen hebben en houdt het vaak gehoorde verwijt van etnisch profileren verre van ons. En als het gerichte controles mogelijk maakt, is het wat mij betreft de moeite waard.’

‘Niets te verbergen’

Het gaat natuurlijk om de laatste zin (de burger-waarnemers waren het offer dat gebracht moest worden om een normale politietaak te mogen uitvoeren), maar de aandacht richtte zich op de zin ervoor. ‘We hebben niets te verbergen.’ Het klinkt zo zelfbewust en oprecht. Ik las het ook in commentaren op LinkedIn waar een beoogd observante dit argument aanvoerde, bijgevallen door een politiemedewerkster.

Maar als dat de nieuwe leer is, waarom stelt mevrouw Halsema de vergaderingen van het college van B&W dan niet open voor burger-waarnemers? Of de bijeenkomsten van de driehoek. Of haar app-verkeer met het kabinet? 'We' hebben toch niets te verbergen?

Met zijn toegeeflijkheid (verhulwoordje van mij) past de Amsterdamse hoofdcommissaris naadloos in de recente beleidskoers van de korpsleiding. Bukken en buigen, desgewenst knielen zoals die ene hoofdcommissaris die zich als protest tegen het politiegeweld in de VS pontificaal geknield op de foto liet zetten.

Weg met ons!

Dat in de politietop – zonder bewijzen te geven – een lage dunk bestaat over de diversiteitsmoraal van de gemiddelde agent, is bekend. Bij de onderbouwing van het eigen diversiteitsbeleid sprak de korpsleiding over de uitsluitende werking van de witte politiecultuur waarmee mensen van kleur niet uit de voeten kunnen. Inderdaad, geen verhultaal, maar een glasharde beschuldiging.

En voor wie het niet begreep legde de minister van justitie, de hoogste politiebaas dus, het nog even uit: mooi hoor, die collegialiteit en teamspirit, maar 'de keerzijde is de andere kant uitkijken, afdekken en uitsluiting.'

Verhultaal is niet voor 'witte' mensen bedoeld.

Hoe durf je je eigen medewerkers zo te bejegenen!

In de pers kwamen anonieme Amsterdams agenten aan het woord die zich vernederd en als kleine kinderen behandeld voelden. Ze gaven ook aan te weten waar het wapenbezit zich concentreert en hoe ze bij de proef tegengesteld daaraan zullen handelen om het risico op beschuldiging van discriminatie te vermijden.

Amsterdam, stad van de schone schijn.

Politiewerk is juist 'discrimineren': op goede gronden goed en kwaad van elkaar scheiden en achter het kwaad aan gaan.

Dat mag niet in Amsterdam. Ze gaan het omgekeerde uitproberen. Dat zal ze leren, de stouterds.